

ע"פ 29745/02/15 - סטון שירותי כוח אדם בע"מ נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 29745-02-15

בפני: סגנית הנשיא ורדה וירט-ליבנה, השופט אילן איטח, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

המעוררת

סטון שירותי כוח אדם בע"מ

המשיבה

מדינת ישראל

בשם המערער - עו"ד רועי הוד

בשם המשיבה - עו"ד ענבר סהראי

פסק דין

השופטת סיגל דוידוב-מוטולה

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין של בית הדין האזורי בתל אביב (השופט ד"ר יצחק לובוצקי; הע"ז 35919-05-10), במסגרתה הורשעה המערערת בעבירה של אי העמדת מגורים הולמים לחמישה עובדים זרים, בניגוד לסעיפים 1ה' ו-2(ב)(4) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן: **החוק** או **חוק עובדים זרים**).

הרקע העובדתי

2. כנגד המערערת, סטון שירותי כוח אדם בע"מ, הוגש כתב אישום לפיו התקשרה, במועד בלתי ידוע, עם "מוטיב הנדסה ניהול וביצוע עבודות בנייה, פיתוח תשתיות והשקעות בע"מ" (להלן: **מוטיב**) בהסכם לאספקת עובדים. לפי כתב האישום, ביום 29.10.07, בסמוך לשעה 11:00, נערכה ביקורת באתר בנייה ברח' נעמי שמר בחולון, שם נבנים "מגדלי רמז" (להלן: **האתר**), ונמצאו במהלכה חמישה עובדים זרים בעלי אזרחות סינית (להלן: **העובדים**) שהועסקו על ידי המערערת מבלי שהעמידה לשימושם מגורים הולמים. כתב האישום הוגש לאחר שהמערערת קיבלה הודעות על הטלת קנס מנהלי והגישה בקשה להישפט.

3. במועד ההקראה הודתה המערערת כי היא חברה פרטית לשירותי כוח אדם בענף הבניין; כי התקשרה עם מוטיב בהסכם לאספקת עובדים (נ/1); וכי העסיקה את חמשת העובדים המוזכרים בכתב האישום במועד הרלוונטי. עם זאת, הכחישה כי לא העמידה לרשותם מגורים הולמים.

במהלך דיון ההוכחות הסתבר כי המערערת אינה מכחישה כי האחריות המשפטית להבטחת מגורים הולמים לעובדים - במערכת היחסים בינה לבין מוטיב ולבין העובדים - מוטלת עליה, ואינה כופרת בכך שהמגורים שאותרו במהלך הביקורת אינם מגורים הולמים, אך טוענת כי לא הוכח שהעובדים אכן התגוררו בהם. לגרסתה, העובדים התגוררו באתר אחר הממוקם בראשון לציון בשם "צורגו", בעוד שהמגורן באתר הועמד לשימוש לצורך מנוחת צהרים בלבד.

4. מטעם המדינה העידו מר דניאל נעמד וגב' איריס אלדר, ששימשו בתקופה הרלוונטית כמפקחים מטעם משרד התמ"ת והם שערכו את הביקורת באתר; מר דורון נחום, מנהל בחברת "נחום אליעזר קבלני בניין בע"מ" שהנה יזמית הפרויקט שנבנה באתר; ומר חיים בן ג'ויה, מנהל תפעול ומנהל שטח במערערת. מטעם המערערת העיד מר אביב מאירי, מנהלה של מוטיב.

פסק דינו של בית הדין האזורי

5. בית הדין האזורי הרשיע את המערערת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום, לאחר ששוכנע כי הוכחה במידה הנדרשת. בית הדין הסתמך על דו"ח תיאור המקרה שערך המפקח מר נעמד במועד הביקורת (ת/1). מר נעמד התייחס במסמך הנ"ל לתנאי המגורים של העובדים וכתב כדלקמן:

"הם לנים במגורן ובו 3 חדרים. תנאי הלינה גרועים ביותר. אין במקום מטבח מסודר. בפינת הבישול יש כיור אך אין ברז ואין מים זורמים. השירותים הינם מאולתרים. חדר השירותים מצוי בתוך אתר הבניה במרחק של למעלה מ - 50 מ' מהמגורים והגישה אליו קשה מאוד. אין במקום מקלחת. לדברי העובדים הם מתקלחים באתר אחר המצוי באזור... בחדרים ראינו מיטות עם כלי מיטה וכן כל הציוד של העובדים מצוי במזוודות משום שאין ארונות בחדרים..."

בית הדין הסתמך בנוסף על דוח "ביקורת מגורי עובדים זרים" שנערך על ידי מר נעמד (ת/2) ופורט בו הליקויים שנמצאו במגורי העובדים, ועל תמונות שצולמו במהלך הביקורת (ת/8) בהן ניתן לראות **"שכלל לא קיים חיפוי חרסינה או קרמיקה במטבח, אין כיור, אין ברז מים, אכן בלון הגז צמוד לכיריים. בנוסף עולה מהתמונות כי המגורונים אכן מאולתרים וכלל לא ראויים למגורים"**. בית הדין בחן את הוראות החוק והוראותיהן המפורטות של תקנות עובדים זרים (איסור העסקה שלא כדין והבטחת תנאים הוגנים (מגורים הולמים), התש"ס - 2000 ושוכנע כי המגורן (קרוואן) שנמצא באתר במועד הביקורת אינו עונה כלל ועיקר להגדרה של "מגורים הולמים".

6. בית הדין הוסיף והתייחס לשאלה אם הוכח כי העובדים התגוררו במגורן שנבדק במהלך הביקורת, והפנה להודעתו של מנהל החברה היזמית מר נחום כפי שנגבתה במועד הביקורת, במסגרתה ציין את **"המגורן בו הם לנים באתר"**. עוד ציין כי לא הובאה על ידי נציג המערערת מר בן ג'ויה **"כל ראיה פוזיטיבית לכך שהעובדים נשאו כתב האישום אכן לנו בפועל באתר אחר"**, וגם מעדותו של מר מאירי - מנהלה של מוטיב - עלה **"כי אין בידיו מידע ו/או הוכחה ממשית לכך שהעובדים לא לנו במקום"**. אשר לטענת המערערת כי הביקורת במגורי העובדים נעשתה ללא הסכמתם, קבע בית הדין

כי "עפ"י הלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (2006)), גם אם הכניסה למגורי העובדים נעשתה שלא כדין בשל אי קבלת הסכמת העובדים לכניסה למגורים, הרי שאין מדובר במקרה בו נפגעה זכותה של הנאשמת להליך הוגן, ולכן לא מצדיק את פסילת הראיות". לאור זאת, ולאחר ששוכנע כי התקיים גם היסוד הנפשי הדרוש, הרשיע בית הדין את המערערת בעבירה שיוחסה לה.

7. בית הדין גזר את עונשה של המערערת על פי מתווה "הבניית שיקול הדעת המשפטי בענישה" שחוקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. אשר למתחם הענישה קבע כי **"סבורני כי מתחם הענישה ההולם אמור לנוע בין שיעורו של כפל הקנס המנהלי (10,000 ₪ לכל עובד ויחד 50,000 ₪) לבין פי 4 מכך (200,000 ₪)"**. לאחר לקיחה בחשבון של כלל הנסיבות לרבות חומרת העבירה, היקף הפגיעה בזכויות העובדים הזרים ועברה של המערערת (הרשעה קודמת וכן קנסות מנהליים קודמים); ומנגד העובדה שמדובר באירוע בודד, שחלף זמן רב מאז שאירע ובשנים האחרונות ומאז 2010 לא עברה המערערת עבירות הנוגעות להעסקת עובדים זרים - גזר בית הדין על המערערת קנס בסך של 100,000 ₪ וכן התחייבות להימנע מביצוע העבירה מושא כתב האישום למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

8. המערערת טוענת כי המשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש במשפט פלילי בכל הנוגע להוכחת הטענה כי העובדים לנו במגורים שנבדקו, ולמעשה בית הדין האזורי העביר את נטל ההוכחה לכתפיה בכל הנוגע למקום מגורי העובדים - בניגוד למושכלות היסוד במשפט הפלילי. המערערת מדגישה כי במהלך הביקורת לא היה כל נציג מטעמה או מטעם מוטיב באתר, אלא אך מנהל החברה היזמית מר נחום, שכלל לא היה מעורב בהעסקת העובדים וממילא לא הייתה לו ידיעה אישית בשאלה היכן הם מתגוררים (כפי שאכן אישר בעדותו בבית הדין). המערערת מציינת עוד כי לא ניתנה הסכמה כדין לצורך כניסה למגורי העובדים, ויש בכך **"כדי להביא לפסילת הממצאים אשר נמצאו בחקירה"**.

9. המערערת מדגישה כי הביקורת נערכה בשעת בוקר, וממילא לא ניתן להסיק ממנה אם העובדים לנו במגורן או השתמשו בו למנוחת צהרים בלבד. בנוסף, העובדים עצמם כלל לא תוחקרו לגבי מקום מגוריהם, אם כי נרשם מפיהם במסגרת דו"ח תיאור המקרה כי הם מתקלחים באתר אחר - והיה על המאשימה להמשיך ולברר היכן, והאם אין מדובר באתר "צורגו". המערערת מלינה על חלוף הזמן מאז הביקורת ועד הגשת כתב האישום, שמנע ממנה להביא לעדות את העובדים **"בצורה אשר הייתה מסירה כל ספק באשר למקום מגוריהם בפועל"**.

המערערת מציינת עוד כי לפי הודעתו של מר נחום ממועד הביקורת - העובדים הועסקו באתר מזה כחודש בעוד שהמגורן הוצב בו משך כשבועיים, כאשר פער הזמנים מעורר ספק האם אמנם התגוררו העובדים במגורן והיכן התגוררו בשבועיים טרם שהוצב באתר. המערערת סבורה כי משעלתה טענת ההגנה לגבי מגורים באתר "צורגו"

- היה על המאשימה לחקור ולבדוק אם יש בה ממש, והיא לא רשאית הייתה להתעלם ממנה כפי שעשתה. לשיטתה, "זהו מקרה אבסורדי של ניסיון מצד המערערת להיטיב עם העובדים באמצעות מתן מחסה לשעות הצהריים לרווחתם ולבקשתם אשר מסתיים בהאשמה קשה והרשעה".

10. המשיבה סומכת ידיה על הכרעת הדין של בית הדין האזורי, מטעמיו. לשיטתה, טענות המערערת נוגעות לקביעות עובדתיות ולממצאי מהימנות של בית הדין האזורי, בהם ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב; בית הדין העביר בצדק את נטל הוכחת טענות ההגנה לכתפי המערערת, לאחר שהוכחו יסודות העבירה; גרסת המערערת לפיה העובדים לא לנו באתר כי אם באתר "צורגו" לא הועלתה במועד הביקורת, אלא רק כחודשיים לאחריה (בהודעתו של מר בן ג'ויה מיום 3.1.08), ובמועד זה כבר לא הייתה אפשרות מעשית לבדיקתה. המשיבה סבורה כי הוכח - באמצעות עדויות המפקחים, דו"ח תיאור המקרה, התמונות שצולמו במהלך הביקורת והודעתו של מר נחום מזמן אמת - כי המגורן שימש את העובדים למגורים וללינה, וככל שהמערערת רצתה להוכיח אחרת היה עליה לעשות כן.

המשיבה מוסיפה וטוענת כי המפקחים לא נכנסו למגורי העובדים ללא היתר, אלא באישורו של מנהל החברה היזמית מר נחום, ובהסכמה מכללא של העובדים אשר נלוו אל המפקחים במהלך הביקורת. המשיבה מדגישה כי הביקורת נערכה בעקבות תלונה של העובדים באמצעות "קו לעובד" (כפי העולה מדו"ח תיאור המקרה), ונועדה לוודא את תנאי מגוריהם לטובתם.

דין והכרעה

11. לאחר שקילת טענות הצדדים ועיון בכלל חומר התיק, שוכנענו כי דין הערעור להידחות. כפי שעולה מהפירוט לעיל, חלק ניכר מטענות המערערת נוגע לממצאים העובדתיים שקבע בית הדין האזורי, על סמך מסמכים שהוגשו לו והתרשמות ישירה מן העדים שהופיעו בפניו. ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאים עובדתיים כאמור, בפרט כאשר מדובר בממצאים עובדתיים שנקבעו על יסוד התרשמותו הישירה של בית הדין מן העדים (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643 (2000)). לא מצאנו כי המקרה שלפנינו מצדיק חריגה מכך.

12. טענתה העיקרית של המערערת היא כי הקימה ספק סביר לעניין מקום המגורים של העובדים, וכי העובדים לנו למעשה באתר אחר. לטעמנו, גם בהקשר זה אין הצדקה להתערבות בקביעתו העובדתית של בית הדין האזורי, לפיה הוכח כנדרש כי העובדים התגוררו במגורן (קרוואן) שנמצא באתר ונבדק במועד הביקורת. בהקשר זה נציין את ההערות הבאות:

א. בעת ביצוע הביקורת פגשו המפקחים במר דורון נחום, מנהל החברה היזמית אשר נמצא באתר לדבריו "כמעט כל יום", והלה הפנה אותם ל"מגורן בו הם" (העובדים - ס.ד.מ.) לנים באתר"

(ביטוי שמצוי אף בהודעתו של מר נחום כפי שנגבתה במועד הביקורת - ת/7). גם אם בחקירתו בבית הדין ציין מר נחום כי לא היה לו קשר לעובדים ולכן **"אין לי שום ידיעה פוזיטיבית היכן העובדים ישנו"** - לא מצאנו הצדקה להתערב בהכרעתו (המשתמעת) של בית הדין האזורי להעדיף את גרסתו המקורית של מר נחום, כפי שניתנה בזמן אמת במהלך הביקורת.

ב. מר נעמד - המפקח אשר ביצע את הביקורת - ציין באופן מפורש בחקירתו בבית הדין כי ראה במגורן **"מיטות, מזוודות ובגדים וחיים שגרתיים של אנשים שגרים שם"**, ודברים אלו עלו גם מדו"ח תיאור המקרה שנכתב בזמן אמת (ת/1) ומהתמונות שצולמו בזמן הביקורת (ת/8) - ובהן נראים בין היתר מיטה עם כלי מיטה, תיקים וכלי אוכל. גם מר מאירי, שהעיד מטעם המערער, אישר בחקירתו הנגדית כי **"צולמו מיטות וכל מה שמאפיין אדם במקום מגורים כולל מחיה"**. בכך עמדה המשיבה בנטל המוטל עליה, להוכיח כי המגורן שנבדק במהלך הביקורת הוא אכן מקום המגורים שהועמד לשימושם של העובדים.

ג. המערער ניסתה להוכיח, באמצעות עדותו של מר מאירי (מנהל מוטיב), כי המגורן שנמצא באתר **"הובא על ידינו לטובת העובדים היות ולא היה להם מקום להכין אוכל ומקום להפסקות ולאפסן ציוד, לכן הבאנו את הקרוואן שהיה מיועד אך ורק לשימוש הזה, הפסקות הצהרים"**. היינו, המערער לא הכחישה קיומו של קשר בין המגורן שנבדק במהלך הביקורת לבין העובדים ששמותיהם צוינו בכתב האישום, אלא אך טענה כי המגורן הועמד לשימושם לצורך הפסקת צהרים ולא לצורך מגורים ולינה. כאמור לעיל, בית הדין האזורי - לאחר התרשמות מהעדויות - לא קיבל את הגרסה העובדתית האמורה (בין היתר בשל הודאת מר מאירי כי **"לנו בחברה יש מנהלים והם אלה שסידרו להם את אתר צורגו והסבירו לעובדים את מעונם - אבל לא אני אישית"**) ומדובר בקביעה עובדתית מובהקת שלא מצאנו הצדקה להתערב בה. מעבר לצורך, נפרט להלן מדוע לא מצאנו כל ממש בטענת המערער.

ד. ראשית יצוין, כי לא די בהעלאת טענה בעלמא בקשר למגוריהם של עובדים במקום אחר מזה שהוצג במהלך הביקורת - ודאי כאשר העמדת מגורן עם מיטות, כלי מיטה ומטבח לשימוש עובדים לצורך הפסקות צהריים אינו נוהג מקובל (כפי המצוי בידיעת דיינים וכפי שאף אישר ב"כ המערער במהלך הדיון בפנינו). המערער הדגישה כי הטענה בדבר מגורים באתר "צורגו" עלתה בזמן אמת ולכן היה על המאשימה לבדוק אותה, אך עיון בחומר הראיות מעלה כי הטענה לא הועלתה כמצופה בסמוך למועד הביקורת, ואף לא הוגשו לגביה ראיות כלשהן בזמן אמת (והשוו לתיק אחר בו טענה המערער טענות דומות תוך הצגת ראיות נוספות, לרבות אסמכתאות על הסעת העובדים מאתר "צורגו" לאתר העבודה: הע"ז (ת"א) 2201/09 **מדינת ישראל - סטון שירותי כוח אדם בע"מ** (22.9.13)).

עיון בתגובתה הראשונית של המערער לממצאי הביקורת - מכתבו של מר בן ג'ויה למר נעמד מיום 13.11.07 (נ/4) - מעלה כי נציג המערער הסתפק בניסוח לקוני לפיו **"העובדים לא לנים באתר זה"**

ומגורן זה הובא אך ורק לשימוש יומי של העובדים לצורך ביטול הארוחות שלהם בהפסקות ולצורך מנוחה... העובדים לנים באתר מגורים מסודר ומאושר כחוק" - בלא לציין פרטים על האתר החלופי בו הם מתגוררים לפי הנטען (לרבות השם "צורגו") ובלא לצרף לכך כל ראיה. רק בהודעתו של מר בן ג'ויה לפני מפקח משרד התמ"ת, שנגבתה ביום 3.1.08 (ת/6), הועלה לראשונה שם האתר "צורגו" ונטען כי "מוטיב מספקת את המגורים וזאת בהתאם לחוזה שלנו עימה... הדיווח היה שהם לנים באתר צורגו בראשל"צ", תוך הדגשה כי "אנו לא בדקנו ספציפית אם העובדים הנ"ל לנים בצורגו". אם המערערת, כמעסיקתם של העובדים וכמי שאחראית לפי דין להעמיד לרשותם מגורים הולמים - לא טרחה לבדוק היכן התגוררו בפועל - לא ברור מדוע המאשימה אמורה הייתה לעשות כן במקומה.

ה. גם במסגרת ההליך המשפטי לא הוכיחה המערערת את טענת ההגנה שלה, ולא הציגה ראיות המלמדות כי העובדים התגוררו בתקופה הרלוונטית ב"צורגו", או בכל אתר אחר שאינו המגורן מושא הביקורת. המערערת הגישה, להוכחת גרסתה, חשבונית מס של "צורגו מבנים בע"מ" בהתייחס ל"שכ"ד רשל"צ אוקטובר 2007" (נ/2), אך אין בחשבונית כל אזכור לשמותיהם של העובדים או לאתר בו עבדו, כך שאין כל דרך לקשור בין חשבונית זו לבין העובדים מושא כתב האישום. בנוסף, מחקירתו של מר בן ג'ויה עלה כי החשבונית ניתנה כנגד השכרה של 42 קרוואנים, כך שממילא לא ניתן לדעת היכן הוצבו הקרוואנים האמורים ואם אין מדובר למעשה באותו קרוואן (מגורן) שנמצא באתר.

ו. לאמור לעיל נוסף כי לפי הסכם ההתקשרות בין המערערת לבין מוטיב (נ/1) - מוטיב, ולא המערערת, היא שאמורה הייתה לדאוג על חשבונה "למגורים הולמים לעובדים, כולל הציודים הנדרשים במגורים על פי הוראות החוק והתקנות" (סעיף ד'9 להסכם). על מנת להסביר מדוע אם כך שילמה (לפי הנטען) המערערת עצמה את עלות המגורים ב"צורגו" העיד מר בן ג'ויה כי אתר "צורגו" היה אתר מבוקש ו"הם לא נותנים לכל אחד לגור שם", ולכן "אם מוטיב היה לה עבודה בסביבה" איש הקשר של המערערת הוא שהזמין את מקומות הלינה לעובדים ו"מוטיב ואני היינו מסתדרים" (כרססת הנהלת חשבונות המלמדת על "התחשבות" כאמור, בגין ששה חדרים, הוגשה כ-נ/3). עם זאת, לא ברור כיצד גרסה זו - לפיה המערערת היא שהזמינה את מקומות הלינה לעובדים ב"צורגו" ושילמה עליהם ישירות - עומדת בקנה אחד עם גרסתו המקורית של מר בן ג'ויה (ת/6) במסגרתה טען כאמור לעיל כי "מוטיב מספקת את המגורים וזאת בהתאם לחוזה שלנו עימה" וכי "הדיווח של מוטיב היה שהם לנים באתר צורגו... אנחנו לא בדקנו ספציפית אם העובדים הנ"ל לנים בצורגו". גם מר מאירי בעדותו השיב בשלב ראשון כי מוטיב היא שמשלמת את עלויות הלינה, ורק בהמשך תיקן את עצמו. טעמים אלו תומכים במסקנה כי אין בחשבונית שהוגשה כדי להטיל ספק בקביעה העובדתית לפיה העובדים התגוררו באתר, באותו מגורן שנבדק במהלך הביקורת.

ז. בנוסף לכל האמור לעיל, מר בן ג'ויה ומר מאירי אישרו כי לאחר ביצוע הביקורת פונו המגורנים מהאתר; מר מאירי הסביר כי הדבר נעשה על מנת "שלא יהיה מראית עין כאילו גרים שם"

(וראו גם את דו"ח הביקורת החוזרת מיום 29.10.07 - ת/4). אנו סבורים כי גם עובדה זו מדברת בעד עצמה, ותומכת במסקנה לפיה המגורן לא שימש להפסקת צהרים אלא למגוריהם של העובדים.

13. מקובלת עלינו גם קביעתו של בית הדין האזורי לעניין קבילותו של דו"ח ביקורת המגורים. סעיף 6(א)(2) לחוק עובדים זרים מאפשר למפקח להיכנס למקום מגוריו של עובד זר לצורך בדיקת קיום חובות המעסיק לפי סעיף 1 ה' לחוק, ככל שניתנה הסכמה לכך מאת העובד הזר. מר נעמד בחקירתו אמנם לא ציין במפורש כי ניתנה הסכמת העובדים (אלא הפנה להסכמת מר נחום, בטענה כי לא ניתן היה לתקשר עם העובדים), אך עיון בדו"ח תיאור המקרה שנערך בזמן אמת מלמד כי הביקורת בוצעה בעקבות פנייה של "קו לעובד" ונערכה במעמד העובדים עצמם (שכן צוין בדו"ח במפורש שהעובדים "הוציאו את הדרכונים מתוך מזוודותיהם" שנמצאו במגורן, וזוהו לפיהם). בנסיבות אלו, ניתן להסיק כי הכניסה למגורן נעשתה בהסכמת העובדים, ואין זה סביר כי המערערת תנצל את העובדה כי לא נערך רישום מסודר בקשר לכך על מנת למנוע בירור ענייני של הפרת החוק על ידה תוך שיכון העובדים בתנאים בלתי אנושיים.

ממילא, אם גם היינו יוצאים מנקודת הנחה כי דו"ח ביקורת המגורים הושג שלא כדין - שוכנענו כי בנסיבותיו של מקרה זה קבלתו כראיה לא פגעה בזכותה של המערערת להליך הוגן (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461 (2006)), והמערערת לא הצביעה על כל פגיעה כאמור (ע"פ (ארצ'י) 4155-08-12 **מדינת ישראל - אברהם יעקב גיאן** (13.5.13)).

באמור לעיל אין כדי להמעיט מחובתם של המפקחים לקיים אחר הוראות החוק במלואן, לרבות הקפדה כי ניתנת הסכמת העובדים הזרים לכניסה למקום מגוריהם תוך תיעוד מתאים של הסכמתם, על מנת למנוע פגיעה בפרטיותם ובכבודם.

14. **סוף דבר** - נוכח כל האמור לעיל, הערעור על הכרעת הדין נדחה. משלא הוגש ערעור על גזר הדין, העונש שהוטל על המערערת נותר כפי שנקבע על ידי בית הדין האזורי.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ו (26 נובמבר 2015) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

אילן איטח,
שופט

ורדה וירט-ליבנה,
סגנית נשיא, אב"ד